

Ririro

De Onzichtbare Prins



Eens had de koning van een groot land ruzie met een goblin. Nu was het toeval dat de koning het beste van het geschil had, en dit maakte de goblin zo boos dat hij het rijk verliet en op zoek ging naar een kans om zijn vijand kwaad te doen.

Nu, terwijl de goblin zijn tijd afwachtte, geschiedde het dat de koning en de koningin, die lange tijd kinderloos waren geweest, de trotse ouders werden van een babyjongen. Van een roze zomerochtend tot de ruisende stilte van een zomernacht, het hele rijk gaf zich over aan vreugde. Klokken luidden vanaf de torens in steden en torens in de velden, kanonnen dreunden uit kasteeltorens, en kleine taarten, elk met ijs bedekt met het monogram van de prins in rode en witte suiker, werden op koninklijk bevel uitgedeeld onder de kinderen van het rijk.

Nu was het de gewoonte van het land dat de erfgenaam van de troon op de eerste dag van zijn zevende week aan de adel van het rijk werd getoond, en weldra stond deze dag op de kalender.

Op de middag van de ceremonie was het tafereel in de grote zaal prachtig! Met duizenden bij elkaar gebracht, bewogen de adel van het land, allemaal in ceremoniële kleding, of beter gezegd probeerden zich te bewegen; omdat de enorme zaal tot aan de uitpuilende deuren propvol zat, was dit moeilijk, en het spijt me te moeten zeggen, maar er vielen heel wat mensen flauw door gebrek aan lucht, protestkreten, opstandig duwen, verfrommelde kragen en verloren juwelen.

Plotseling deed de grote bel van het paleis een zwaar en plechtig dreunen klinken - de ceremonie stond op het punt te beginnen! Een aantal bodes slaagden erin een gangpad over de hele lengte van de zaal te openen, en toen deze prestatie was volbracht, openden de twee hoogste sergeanten van het koninklijke leger de dubbele portalen die uit de koninklijke salon leiden. En nu, aangekondigd door een groot gerinkel van gouden trompetten, en vergezeld van een jubelend gebulder op het paleisorgel, trok een nobele stoet langzaam door de poort de zaal binnen. Een stoet aan mensen kwam binnen, generalen, muzikanten, bloemisten en uiteindelijk de baby.

Van het fijnste goud waren de wielen en de duwstang van de kinderwagen, terwijl het koetsdeel was uitgehold uit verbazingwekkende opaal! Onder een oorverdovend geraas van gejuich, ging de stoet plechtig naar een verhoging aan het hoofd van de zaal.

Plotseling fladderde een onzichtbare vorm door een raam naar binnen, mompelde iets naast de wieg van de baby, slaakte een spottend kabouterlachje en vluchtte onopgemerkt weg.

Nadat hij de baby naar het midden van het podium had gereden, gaf de Lord Chancellor een teken aan de trompetters om in het volkslied te breken, en boog zich over de wieg om de baby te nemen en hem aan de menigte te tonen. Tot zijn schrik was de wieg leeg! Het kussen van de kleine prins was er, de spreid omzoomd met turkoois en de rammelaar gevuld met zaadparels - maar geen baby.

"De baby! De baby! Waar is de baby?" slikte de Lord Chancellor, nauwelijks in staat om te spreken, naar binnen. Een ongemakkelijke pauze volgde: opgewonden gefluister, vermoedens, geruchten zoemden door het publiek. Weldra, toen de waarheid zich begon te verspreiden, kwam er een groot tumult. Al snel was iedereen druk aan het kijken hier en daar - randen van tapijten optillen, achter gordijnen rondneuzen, naar het plafond staren en hoeken onderzoeken.

Plotseling klonk het gehuil van een baby, zwak om zeker te zijn, maar onmiskenbaar. "Zoeken, zoeken, mijn vrienden!" riep de koning. "Een koninklijke onderscheiding voor degene die mijn kind ontdekt!" Het gehuil van de baby was weer te horen! Waar zou hij kunnen zijn? Plotseling slaakte een slimme jonge hofdame, die de opalen koets had doorzocht, een doordringende gil. Terwijl ze in de kinderwagen tastte, had ze de baby gevoeld, maar hem niet kunnen zien. De vreselijke waarheid door bij alle aanwezigen...

De baby was onzichtbaar geworden!



Onzichtbaar was hij, en onzichtbaar bleef hij. U gelooft misschien wel dat zijn opvoeding inderdaad een moeilijke taak was! Om het nog erger te maken, werd al snel ontdekt dat niet alleen de prins zelf totaal onzichtbaar was, maar ook dat kleding die hem aanraakte ook onzichtbaar werd. Je kon de kleine prins voelen, je kon hem horen - en dat was alles. Dus als hij op de kinderkamer wegkroop, moest men ofwel door de heldere lucht naar hem tasten, zorgvuldig hier en daar voelend, ofwel wachten tot hij huilde. Geen wonder dat de arme koningin voor altijd het land afspeurde naar nieuwe hofverpleegsters, en voor altijd huiszusters naar huis stuurde wiens zenuwen niet bestand waren tegen de spanning! Je zou nooit kunnen zeggen wat er zou kunnen gebeuren.

Een keer slaagde het kind er bijvoorbeeld in om uit zijn kinderkamer te ontsnappen naar de uitgestrekte gravenvelden van het koninklijk paleis, en moest het hele nationale leger, de hele middag op handen en knieën kruipen voordat de prins slapend werd gevonden onder een pruimenboom.

Nu, toen elke poging om de betovering ongedaan te maken was mislukt, bracht de koning een bezoek aan de Wijze Man van Pansophia, een geleerde wijze die in een fauteuil zat onder een groen gestreepte paraplu op het kruispunt van de wereld en raad gaf aan alle uithoeken van de wereld. Deze wijze was gekleed in de statige plooien van een volledig zwart gewaad, een ronde zwarte fluwelen muts rustte op de kruin van zijn sneeuw witte hoofd, een brede witte baard lag uitgespreid op zijn borst en op zijn neus was een enorme ronde bril, waarover hij keek met een blik van plechtige autoriteit.

Beginnend bij de paraplu stond er een lange rij van vraagstellers, geduldig wachtend in één rij, tientallen kilometers lang over het glooiende land en verdween, nog steeds ongebroken, over de top van een verre heuvel. Deze geduldige mensen maakten hoffelijk plaats voor de ongelukkige koning.

Toen hij het verhaal van de koning had gehoord, schudde de wijze man zijn hoofd en antwoordde: "De betovering die je zoon bindt is een machtige en kan alleen worden verwijderd door hem aan te raken met de betoveringverdrijver, de almachtige talisman die je voorouder, koning Decimo, van zijn feeën bruid heeft gekregen."

'Helaas,' antwoordde de koning, 'de betoveringverdrijver is twintig jaar geleden uit de koninklijke schatkist gestolen. Kunt u ons niet vertellen wie het heeft gestolen, of waar het te vinden is?' "Was het niet de enige spreukverdrijver in de hele wereld?" vroeg de wijze man. 'Dat was het ook,' antwoordde de koning met een droevig, instemmend knikje. 'Het

is van je gestolen door de Meesterdief van de Adamant Bergen,' bulderde de Wijze Man. 'En misschien kunt u ons vertellen waar hij te vinden is,' zei de koning. De wijze man schudde zijn hoofd.

"Vraag me waar de regendruppel ligt die gisteren in de rivier is gevallen," antwoordde de Wijze, "maar vraag me niet waar de Meesterdief woont. Ik weet het niet. Niemand weet het. Maar wat betreft het verbreken van de betovering, het is de betoveringverdrijver of niets. Kon ik je maar meer helpen!' En de Wijze zei vaarwel tegen de koning.

Maar nu moet ik je vertellen over de Meesterdief van de Adamant Bergen.

Deze mysterieuze persoon, van wie iedereen had gehoord, maar die niemand had gezien, woonde in een geheim huis in een verloren vallei van de bergen, een huis dat zo kunstzinnig was gevormd en zo sluw verborgen met wijnstokken en takken, dat de vogels erdoor werden bedrogen en er vaak op de schoorsteen kwamen zitten, aangezien ze het aanzagen voor een kastanjeboom! Wat de Meesterdief zelf betreft, hij was een soort levende bonenstaak, want hij was groter dan de langste, magerder dan de magerste, en voorzien van een paar lange, onvermoeibare benen die sneller waren dan de snelste renners in de land.

's Nachts bewoog hij zich door de wereld in een vreemd kleed van pikzwartblauw dat zo dicht tegen hem aan zat als de huid van een paling; overdag droeg hij een prachtig gewaad waarop beschilderde bladeren, zonnevlekken, blauwe schaduwen en strepen van aards bruin waren.

Nu was deze meesterdief geen gewone rover, want hij stal niet om te stelen, maar alleen om nieuwe zeldzaamheden te verzamelen voor een prachtig museum dat hij onder zijn woning huisvestte. Er was nog nooit zo'n prachtig museum als het museum van de meesterdief!

Diep in de plechtig weergalmende grotten, elk voorzien van een kaartje en een etiket, en op volgorde gerangschikt, plank op plank, was het mooiste exemplaar te vinden van alles ter wereld dat mensen hadden gemaakt of liefhadden. De meest comfortabele stoel ter wereld was er, de puntigste speld, de warmste deken, de luidste trommel, de plakkerigste lijm, het meest interessante boek, de grappigste grap, de grootste diamant, de meest levensechte knuffelkat, de mooiste lampenkap, en nog duizend dingen meer. Zijn collectie een nieuwe naam geven, ze verplaatsen, er dingen mee doen en daarmee was

de grootste vreugde van de Meesterdief. Gezeten in de meest comfortabele stoel ter wereld, vingertoppen bij elkaar, bracht hij uren door met genieten van zijn schatten en zich afvragend of het hem aan iets ontbrak onder de zon. Weldra hoorde hij toevallig van de opalen kinderwagen van de onzichtbare baby, en onmiddellijk besloot hij dit nieuwe wonder aan zijn galerij toe te voegen.

Hij ging eerst naar zijn geheime hol, draaide aan een bol van glas, sprak er vijf woorden in en verzegelde ze binnenin. Vervolgens kleepte hij zich in een tweekleurige pak, stopte de glazen bol in zijn zak en vluchtte op zijn lange benen over heuvel en dal naar de koninklijke stad.

Toen hij in de middag aankwam, begaf hij zich zonder moeite de tuinen van het paleis binnen. Het was een mooie dag en de opalen kinderwagen stond zonder toezicht in de schaduw van een groep oude bomen. Een aantal verpleegsters stonden rond het zilveren hek dat het speelplein van de prins omsloot.

En nu, onopgemerkt dichterbij kruipend, haalde de Meesterdief de bol uit zijn zak en gooide hem bij de groep. De bol raakte de grond en barstte en de woorden die de sluwe Meesterdief erin had verzegeld, ontsnapten in de lucht. En deze woorden waren: "Oh, kijk naar de ballon!"

Onmiddellijk keken alle verpleegsters naar de lucht om de denkbeeldige ballon te zien, en terwijl ze hier en daar keken, sprong de meesterdief naar de opalen kinderwagen, liet de rem op de gouden wielen los en duwde de koets voor zich uit, rende als een gek door de met bloemen omzoomde steegjes en door de tuinpoorten naar de hoofdweg. In een lange rechte lijn vluchtte de meesterdief terwijl hij de kinderwagen de hele tijd voortduwde.

Al snel begonnen de stadsklokken hard te luiden; soldaten werden op de wegen gestuurd en paarden werden in galop achterna gestuurd; maar alles tevergeefs - het met juwelen versierde rijtuig, snelde als een meteor over het land. Het laatste wat ze ervan zagen was een bewegende lichtstreep langs de steile helling van een berg, een licht dat een ogenblik op de top glom als een grote ster, en toen snel uit het zicht zonk.

Toen de Meesterdief zijn geheime toevluchtsoord in de vallei bereikte, schreeuwde hij triomfantelijken reed snel de kinderwagen naar het museum. De meest magnifieke

kinderwagen ter wereld! De Meesterdief, die weer de meest comfortabele stoel tevoorschijn haalde, zonk erin en dacht na over zijn nieuwste prijs.

Plotseling zorgde een vreemd geluid, half huilen, half gorgelen ervoor dat hij rechtop ging zitten. Had iemand zijn geheime schatkamer ontdekt? Wat zou het kunnen betekenen? En nu kwam er een tweede kreet die eindigde in een lang protesterend gejammer. De meesterdief had de onzichtbare baby samen met het rijtuig gestolen!

Het idee om voor een baby te moeten zorgen, welke baby dan ook, verontrustte de Meesterdief; maar wat betreft een onzichtbare baby, dat was inderdaad een beproeving! Maar ineens sloeg de Meesterdief op zijn knie en grinnikte van vreugde - hij had aan de spreukverdrijver gedacht! De rover hield de helderste lantaarn ter wereld omhoog en begaf zich naar de kleine zijgrot waarin hij de talisman had geplaatst. Zijn hart maakte een sprongetje. De spreukverdrijver was weg!

Verbijsterd begon de Meesterdief een zoektocht in de kleine grot; maar kon geen teken van de spreukverdrijver vinden. Uiteindelijk gaf hij de zoektocht op en droeg de prins naar zijn woning.

En zo gingen er dagen voorbij, en maanden, en zelfs jaren, zonder dat de spreukverdrijver aan het licht kwam. Van een onzichtbaar kind groeide de prins uit tot een onzichtbare jongen, wiens vrolijke stem en vriendelijke aanwezigheid het huis van de meesterdief vulde.

Wat bleek, het was eigenlijk niet zo erg om onzichtbaar te zijn! Je kon dingen zien en dingen vinden die verborgen waren voor alle andere stervelingen; je zou naar de zijkant van een vogelnest kunnen klimmen, stil kunnen zitten en kijken hoe de moedervogel haar jongen voedt; je zou ongezien in de heldere, koude poelen van de bergstromen kunnen duiken en de loerende forel aan hun kabbelende staarten kunnen knijpen; je zou de eekhoorn kunnen volgen naar zijn geheime graanschuur!

Toen de prins 15 jaar was, gebeurde het dat de meesterdief zich plotseling schaamde voor zijn slechte manieren, zo beschaamd dat hij niet alleen besloot af te zien van verdere verzameling, maar ook om alles terug te geven wat hij had gestolen! De onzichtbare prins kon de Meesterdief goed helpen bij deze taak. De mensen in alle koninkrijken van de wereld begonnen hun gestolen bezittingen te vinden die op hen wachtten toen ze 's ochtends kwamen ontbijten: de knuffelkat werd opnieuw de trots van de Blauwe Toren, het

meest interessante boek ging terug naar zijn plaats op de planken van de koninklijke bibliotheek, verscheen de gouden rol van de grappigste grap als bij toverslag op de muur van de kamer van de koning.

Aan het einde van het vijfde jaar waren de opalen kinderkar en de onzichtbare prins de enige twee gestolen dingen die nog moesten terugkeren. De onzichtbare prins was inmiddels twintig jaar oud. Met een bedroefd hart, want de jongen was hem zo dierbaar als een zoon, begon de berouwvolle Meesterdief voorbereidingen te treffen om de prins en kinderkar aan de ongelukkige ouders terug te geven.

Op de ochtend van vertrek, daalde de Meesterdief voor de laatste keer af naar de verlaten en liep door stoffige gangen van zijn grote museum, voetafdrukken achterlatend in het stof en mijmerend over de glorie die was geweest. Hier had de glimmende rubberplant gestaan, hier de mooiste kapstok, hier de enige gum die nog nooit een gaatje in het papier had gewreven. Een traan verzamelde zich in zijn oog. Hij had van ze gehouden; hij had ze gestolen; hij had ze hersteld; hij was vrij!

Plots viel zijn blik, die door lege planken dwaalde, op een klein doosje dat in een sombere hoek was ingeklemd. Met een luide kreet van vreugde herkende de meesterdief de spreukverdrijver! Het was achter een plank gevallen en had daar bijna twintig jaar verborgen gelegen! De Meesterdief stak hem in zijn zak en sprong de trap op.

Na een aangename reis, bereikten de meesterdief en de onzichtbare prins de stad en namen onderdak in een herberg. De onzichtbare prins, ik moet je eraan herinneren, was nog steeds onzichtbaar.

De Meesterdief en de onzichtbare Prins maakten een wandeling door de koninklijke stad. Tot verbazing van de reizigers vonden ze de stad vol slingers. Vreemder nog, ondanks de gezelligheid, leken de burgers van de koninklijke stad bijzonder humeurig te zijn.

'Goede gastheer,' zei de meesterdief tegen de herbergier, 'wat betekent deze jubelstemming? Verheugt u zich op een of ander koninklijk feest?'

"Een festival, ja," antwoordde de gastheer, kijkend of er iemand luisterde, "het is een festival, maar alleen in naam. Heb je het nieuws niet gehoord? Laten we een beetje opzij lopen en ik zal je het verhaal vertellen.

“Drie jaar geleden gaf onze koning Valdoro de Vierde - moe van de zorgen van de staat en nog steeds diep in het hart getroffen door het verlies van zijn zoon, de onzichtbare prins van wie je misschien hebt gehoord - de leiding over van de koninkrijk aan de markies Malicorn. Vorige week maakte deze ambtenaar zich meester van de koninklijke macht, zette onze dierbare Koning en Koningin in een donkere toren en riep zichzelf uit tot troonopvolger. De kroning vindt morgenmiddag plaats in de grote zaal van het koninklijk paleis. O, als de onzichtbare prins maar zou terugkeren!”

Hierop knikte de Meesterdief, terwijl zijn drukke brein de hele tijd aan het plannen was. Opeens glimlachte hij. Hij had een plan bedacht.

Net als 20 jaar geleden was iedereen in de grote zaal van het kasteel. De adel, net zo dicht opeengepakt als twintig jaar geleden, wachtten nors op de komst van de nieuwe koning en zijn stoet. De portalen werden geopend, waardoor Malicorn en zijn volgelingen werden onthuld. Iedereen bleef stil.

De gemene markies liep naar het podium en de kroningsstoel. Het geluid van de klokken en kanonnen hield op. Een ambtenaar kwam naar voren met het koninklijke gewaad. Net toen hij het over de wachtende schouders van de markies wilde gooien, griste iets onzichtbaars het kleed van hem weg en het verdween in de lucht.

Buitengewoon boos, maar ook ongerust, hoopte Malicorn op meer geluk met de scepter, maar ook deze werd gegrepen door een onzichtbare hand. Wat de koninklijke kroon betreft, die verdween in een oogwenk van zijn paarse kussen.

Sprakeloos van woede stond Malicorn op en stond voor de troon, starend in de lucht. Uit de adel rezen kreten van opstandigheid op, vermengd met kreten van spot. En nu, terwijl de beroering op zijn hoogtepunt was, liep de Meesterdief, die achter een paar gordijnen verborgen was, stoutmoedig naar het podium, duwde Malicorn opzij met een zwaai van zijn lange armen en riep naar het publiek:

'Mensen, u bent gekomen om uw koning te zien. Uw rechtmatige koning is hier. Willen jullie hem zien”

"Ja!" riep iedereen. En nu raakte de meesterdief de onzichtbare prins aan met de spreukverdrijver.

Op het moment dat hij dat deed, deed een flits van licht iedereen knipperen, werd er feeënmuziek gehoord en plotseling stond de onzichtbare prins zichtbaar voor de troon. Hij was lang, donkerharig, bruine ogen en een beetje slank, en de kroon was op zijn hoofd, de mantel op zijn schouders en de scepter in zijn hand.

En nu begonnen de klokken en het kanon echt te loeien, en een vrolijke bries kwam aanwaaien om de vlaggen en spandoeken die zo stil hadden gehangen in de lucht te gooien. De soldaten gooiden allemaal hun pet in de lucht en juichten als een gek, terwijl de organist zo blij was dat hij twee deuntjes tegelijk begon te spelen. Iedereen was aan het lachen en ze riepen HOERA!

Wat de gemene markies betreft, hij tuimelde door de achterdeur naar buiten zo snel als zijn benen hem konden dragen, en niemand heeft hem meer gezien.

Snel kwamen de oude koning en de koningin, vrijgelaten uit de donkere toren, naar binnen om hun zoon te begroeten. 'Hij lijkt op jou, mijn liefste,' fluisterde de koning tegen de koningin.

De meesterdief werd alles vergeven.

Zingend en juichend stroomden de mensen van de stad vanuit de huizen de zonnige straten in.

Klonk, klets! Boom! Klonk, klets! Boem Boem! Boom! Boom!

En ze leefden nog lang en gelukkig.